

Vysoko nad Řeckem létal orel. Plachtil. Kroužil, nebo se spouštěl po vzdušných pláních a nebo se dal zdvihát větrem náhle otepleným, nu zkrátka, choval se velmi profesionálně, neboť orel je král vzduchu. Pozoroval svůj stín na zemi, jak se míhá přes potoky, stoupá po horách blíž a padá do temných údolí. A najednou si všiml, že vedle stínu něco běží. Zajíc.

Ty bys byl rád rychlejší než můj stín, pomyslel si orel, a jelikož nikdo nemůže být rychlejší než orel, rozhodl se, že zajíce potrestá. Naklonil se do patričného úhlu a rychlostí, stoupající se čtvercem času, zamířil na zajíce.

Zajícovo odposlouchávací zařízení zaznamenalo slabé vstříknutí. Povaha svištění tlumočila zajícovi, že letí orel. „Jaj,“ povídá si zajíc, „orel.“ Mrkne nahoru a vidí, že orel míří na něj. Že se prudce přibližuje, že se zvětšuje a zvětšuje... Zajíc přidal, až mu zadní běhy prokluzovaly v syplém poli, než zahrabý, a odstartoval skoro skokem.

Orel to trochu vybral, párkrát mávnul velkou sílou a za zajícem. Zajíc nekoukal, zajíc slyšel. Zahýbal, uhybal, pak zahrabá, až roloval, a utíkal opačným směrem.

Orel se vyznal a začalo ho to bavit. Dovedl padat po křídle, dívaje o zem nezavadil, ale když mu zajíc zahrnul kolem balvanu, měl co dělat, aby to vyrovnal. Orlův podvozek opatřený drápy už se spouštěl do zajícovy vlny, až to orla zalechtalo v dále jeho spáru, avšak v poslední chvíli zajíce zachránila prudká strán. Ztratil půdu pod nohama a kutálel se dolů, ne a ne se postavit na všechny čtyři, až se dostal na dno strmého údolíčka. Bez dechu celý se otrásl, kouká, kde to leží.

Zrovna u nosu mu stojí chrobák. Je přední nožkou opřený o kuličku neblaze páchnoucí, aby se mu nekutálela zpět, a zadní nožky má zkrřížené jako vesnický frajer, který se jednou rukou opírá o vrata a s holínkou zahrnutou a zkrříženou přes druhou klábosí s druhým frajerem o motocyklech. Koukne zchvácenému zajíci rovnou do oka, pak se podívá k nebi a povídá: „Orel, co?“

„Už nemůžu dál,“ šeptá zajíc, „schovej mne tu někde.“

„U mne je to pro vás malé,“ povídá chrobák, „utíkat už nemůžete?“

„Nemůžu. Odtud je to na všechny strany do kopce, a já už nemůžu.“ A zajíc se rozplakal.

To už přes chrobáka a zajíce se šmíkl orlův stín. Za chvíli ku zas, větší a větší. Orel kroužil pomalu, níž a níž a z trupu pomalounku spouštěl spáry. Přistál kousíček dál, složil křídla a koukal. Zajíc je jeho.

„Járku, pane orel,“ začal jakoby nic chrobák. „Už jste ho dost vystrašil. Nepřehánějte to...“

Orel se na chrobáka ani nepodíval a vykročil.

„Neříkejte mi, pane orel, že to nebyla legrace, takový ušlechtilý pták...“

Orel jedním spárem se opírá o zajícovy plece.

„...s takovým rozhledem, z takových výšek, o kterých se nám ani nezdá...“

Orel zabořil oba spáry do zajíčka...

„...s vaším zrakem, s vašimi křídly vy nemusíte...“

...zdvihl pomalu hlavu a prudkým klovnutím zajíce zabil.

„...bezbranný, byl bezbranný, vy jste se zbláznil, vždyť ho ani nesníte, ani hlad vás neomlouvá!“

Orel snědl zajícův mozek, vyklovl mu srdce a spolkl je. Podívá se na chrobáka a povídá: „Co žvaníš, co se do toho pleteš? Kdo jsi?“

„No přece, chrobák!“

„To si myslíš ty. U mne a pro mne jsi hovnivál. A s hovniválami, hovniválami, hovni...“

„...vály,“ nedalo chrobákovi.

„...s hovniválami se orlové nebaví.“

Zamával křídly, až zvedl prach. Zamával naschvál víc, aby se víc zaprášilo, aby vítr odvál chrobákovu kuličku, aby mu dalo práci ji najít a přikutálet, aby ho potrestal, aby bylo jasno, co všechno může orel.

„U mne a pro mne jsi hovnivál...“

Chrobák si zacpával uši. Do země se zahrabal, do ticha, do tmy; a přece tenký hlásek v hlavě mu zpíval na jedné notě:

„U mne jsi hovnivál, pro mne jsi hovnivál!“

Vyhrabal se, vyběhl do údolíčka mezi své kuličky a křičel: „No dobrá, někdo to odklízet musí, když budeme všichni lítat, kdo bude čistit Řecko?“

Nebe bylo čisté, orel vrhal svůj stín někam jínám a nikdo chrobáka neslyšel. Křičel, až ochraptěl, ale tenký hlásek v hlavě neukřičel: „To si myslíš, ty... u mne a pro mne jsi...“

Tráva sesedla, květy ztratily barvy, půda přestala vonět, oblaka přestala plout...

...chrobák přestal jíst. Přestal kutálet kuličky, čistit zemi, myslil jenom jak se pomstít.

„Potupil mne. Já se pomstím,“ opakoval si celý den. A druhý den. A třetí den a stále. Přestal válet kuličky, ležel na zádech a pozoroval orla. Orel stavěl na skále hnízdo.

Chrobák čekal. Čekal, až se dočkal dne, kdy se v hnízdě zabělela vajíčka.

Orlice na nich seděla a klímala. Orel někam odlétl. Chrobák vzlétl a tichounce přistál u hnízda.

Tichounce se opřel o jedno vajíčko a pomalu, pomaloučku je valil ke kraji skály a dolů s ním! Pak druhé a další.

Jedna pomsta je málo. Potupný hlásek pudil chrobáka

za orlem. Znovu a znovu našel jeho nové hnízdo, nebylo hnízda, kam by se nedostal.

Orla popadl strach. Když už si rady nevěděl, zalétl na vysokou horu Olymp, kde seděl mocný vládce Zeus. Řekl mu o svém neštěstí a shrnul je takto: „Když to půjde takhle dál, můj rod vyhyne.“

Mocný vládce měl rád všechno silné, dokonalé a krásné. A protože seděl vysoko nad zemí na Olympu, takže mračna mu většinou zahalovala rozhled, nepátral, neptal se po příčinách a nabídl orlovi svůj klín.

„U mne na klíně si postav hnízdo, tu budou vajíčka v bezpečí.“

A tak se stalo. Orel postavil hnízdo, orlice na nich seděla a Zeus hlídal. A pod Olympem dole chrobák. Nejeda, nepil, jen přemýšlel jak na to.

„Hovnivál jsi, hovnivál...“ hlásek mu pískal v hlavě.

„Nu dobrá, třeba jsem opravdu hovnivál...“ a najednou se zarazil. „A co když jsem?“

Utíkal k lidským obydlím a uválel z materiálů velice lidských kuličku. Popadl ji a frrrrr! Otevřel krovky a dal se do letu. Stoupal a stoupal, slabý už byl, vždyť mu pomsta spát nedala, chuť mu zahнала, v řídkém vysokém vzduchu sotva dýchal, ale letěl a výš a výš a výš a výš.

Ještě výš než Olymp. Pak zatočil po větru a pozorně letěl, až byl přesně nad Diem. Namířil a pustil kuličku Diovi do klína do orlího hnízda.

Zeus sedí a kouká do kraje. Najednou jej ovane něco strašného. Něco strašně lidského, příliš lidského pro božský Olymp. V hněvu a pohoršení vstane a chce to vytřepat z klína, třepe tógou, třepe rychle a vytřepe kuličku, orlici i vajíčka. Pochopitelně že se rozbila napadrt, když spadla až z Olympu. Ale chrobák to už neviděl. Ten poslední let a jediná myšlenka na pomstu a řídký

vzduch, to bylo příliš pro jeho malé srdce. Umřel tam naběže vysílením a dolů padla jeho mrtvolka.

Orel v kraji vyhynul.

Orlovo pohrdání zrodilo pomstu a nenávist, a ty zahubily orli rod i uraženého.

Zeus z toho vyvázl, avšak ne na dlouho. Lidé jej za nějakou dobu zrušili a na Olympu si postavili hotel.

Poučení je toto: Jsi-li orel, neurážej chrobáky. Jsi-li chrobák a mrzí-li tě, že jsi chrobák, dělej, abys nebyl chrobák, anebo si zvykni. Když jsi zajíc, nedá se dělat nic.